

KÖZMŰVELŐDÉS.

Az erdélyi római kath. irodalmi társulat heti közlönye

Megjelenik minden szombaton. — A társulat minden rendű tagjait a lapot tagdíjajkért kapják. — Nemtagok részére előfizetési díj: egészévre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt

Ugy a lap szellemi részét illető cikkek, mint az előfizetési pénzék a „Közművelődés” szerkesztőségének Gyulafehérvárra a várba küldendők.

„Ora et labora!“ *)

Az emberi nem művelődésének történetében az iparnak fejlődése, vagy hanyatlása mindenkor igen nagy és fontos szerepet játszott.

Midőn valamely nemzetnél az ipar virágzott akkor a nép boldog s az ország hatalmas volt, mikor az pangott, akkor a nép szűkölt, s az ország művelődése hanyatlott. És ez igen természetes is, mert: a műipar nélkülözhetetlen ága a nemzetgazdaságnak. — Ez szerzi meg nekünk az élet kényelméhez szükséges eszközöket, ez alakítja át a nyers és egyéb anyagokat szükségleteinknek megfelelően.

Az ipar minden időben, ily nevezetes nemzetgazdasági tényező lévén, megvan annak története, megvannak hősei és mártírjai, éppen úgy mint minden más, az emberi nemnek jelen és jövő üdvét célzó intézményeknek.

Azon hősokeket, kik a felebaráti szeretet erényét gyakorolván, az iparosok ügyét felkarolták, a keresztény anyaszentegyház, az ő szenteinek dicső sorába emelte; — kiknek koronája, feje, öröme és dicsősége a szent család: József, Mária és Jézus a mi isteni üdvözítőnk. Azért a gyergyószentmiklósi vegyesipartársulat* zászlójának ezen felszentelése alkalmával, érthetővé válik előttekkel az ünnepélyes hangulat, melynek emelésére szolgáljon, jelen rövid alkalmi beszédem is.

*) Alkalmi beszéd, melyet a gyergyószentmiklósi vegyesipartársulat zászlójának ünnepélyes megáldásakor tartott Ferenczy Károly gyergyószentmiklósi lat. szert. plébános. E helyen sietünk megjegyezni, hogy ezen zászló felszentelése ünnepély, f. évi máj. 18-án teljes segédlettel végzett ünnepélyes istentisztelet után a város főterén a szabad ég alatt, nagy népsokaság jelenlétében ment végbe. A plébános és keresztatyák e jellegű alatt ütöttek egy-egy szegyet a zászlóba: „Isten áld meg a tisztas ipart!“ — „Fartsd meg Isten a hazát!“ — „Isten áld meg a királyt!“ — „Imádkozzál s dolgozzál!“ — A zászló 250 frt értékű. Zászlófelszentelés után nagy társas ebéd volt, melyen az első felköszöntés a királyra és a felséges királyi családra, a másodikkal pedig a királyi családra, a harmadikkal pedig a gyergyószentmiklósi püspöknek és a gyergyószentmiklósi püspöknek a társulat felvirágzására mondatott.

Zászló alá gyülekezni régi szokás. — Szoktak pedig egy zászló alá azok gyűlni, kiket egy szív, egy érzelem, ugyan azon szent czél vezérel.

Zászló előlhozása és lobogása alatt száll harcra a vitéz hadsereggel, utra a zarándokok ajtatos társasága, vonulnak fel ünnepélyesen a közművelődési s jótékonysági intézetek, és egyletek; szóval mindenütt a harcban, a béke áldásaiban, az Isten imadásában, a munkában a különböző humanus intézetek és egyletek működésében a zászló az útmutató, irányadó és lelkesítő.

A keresztény egyház nemcsak helyesli e szép szokást, hanem annak magasabb, szebb és szentebb értelmet is kölcsönöz. Az egyház megáldja és felszenteli e zászlókat. — S ez azt jelenti, hogy: az egyház Isten és a védszentelek oltalmába ajánlja azokat, kik e zászló alá a keresztény szeretet, és egyes-ségben összegyülekeznek.

Az egyház felszenteli a zászlót, hogy helyeselje a czélt, melyre gyermekei egyesültek, s hogy a kitűzött czél felé őket buzdítsa.

Azért illő, hogy: az ő buzdító szaváról megemlékezzék minden, ki a zászló alatt áll, valahányszor az szeméi előtt lobog. — A zászló tehát nem a hűség, hanem az egyház szózata, mely mindég gyöngéd és szívreható, bárkihez legyen intézve, de különösen gyöngéd azok iránt, kiket mint jó anya a tisztességes iparra, a becsületes munkálkodásra int.

Miként szól hozzánk e diszes, s most ünnepélyesen tetszentelt zászló?

Tekintetek csak e zászlóra s érteni fogjátok azt.

Hőfőhér, mint a páttyolat, tiszta mint a kristály, töltsleges színvegyület nélkül is oly szép. — Ilyennek kell lenni az ezen zászló alá sorakozott, kézműiparosok jellemének is.

Mert hogy az iparos boldogulhasson, nem elég a kéz ügyessége, hanem föltétlenül szükséges a becsületesség és a megbízhatóság.

E zászlón a kereszt jelvénye ragyog; emlékeztetőül arra, hogy iparkodások csak akkor leendő áldást hozó, ha Krisztus szent vallása melegíti lelketeket. Csak akkor fogjátok az ipar felvirágzása elé gördülő nagy akadályokat sikeresen legyőzni, ha ezen jelben indultok a nemes és elszánt küzdelemre: *»mert, ha csak az Úr nem építi a várost hiába fáraának azok, kik azt építik.«*

A zászlót Mária és szent József képei díszítik. — Kiknél az egyesület hatalmasabb pártfogókat — remekebb példányképeket nem választhatott volna. Mert a hű Mária Jézusnak anyja, és József az ő nevelő atyja van, ott, e szent családban van az emberré lett Isten is, a mi várakozásunk és reményünknek forrása. — Ők a tiszta erénynek — a szerény munkásságnak s a tisztességes iparoságnak példányképei. — Szent József maga is iparos ácsmester volt, s midőn az Isten fia őt nevelő atyjául választotta, magát az iparos osztályt s annak foglalkozását emelte és nemesítette meg. Megtanított ez által, hogy a kezi munka csak a kéz bőrét teheti kergessé, de a szívet megnemesíti, s méltóvá teszi legnagyobb jutalomra.

Szent József szegény volt, kezi munkájával tartotta fel családját. — napestig fáradozott s ez által tudunkra adatot, hogy: *nem az öröm, nem a nyugalom az élet célja, hanem a munka.* Valahányszor tehát e zászlóra tekintetek, emlékezzetek meg hogy: *„az ember munkára született, — mint a madár a repülésre.“* (Job.)

Emlékezzetek meg, hogy — „munka az erény forrása, munka a vérbalzsama“ — hogy: *„munkásság az élet sője, a romlástól, mely meg óvja. — s csak az a ki nem hever, várhat áldást és sikert.“* (Tompai.)

Igen, *„csak a munka, csak az, ha valamit tevének, boldogít, csak azon éldelet, melyet önmagunk szerzünk, miénk egészen.“* (B. Eötvös.)

Ezért mondja a példabeszédek könyve is, hogy *„mivel kezeid munkáját eszed, boldog vagy és jól leszen dolgozod.“* (6, 6.)

Ezért int szent Pál is így: *»Igyekszetek csendességben élni, és dolgaitokban eljárni, és munkálkodni kezeitekkel, a mint parancsoltam nektek.«*

Mily szép volna, ha e szent és arany igazságokat, minden iparos le tudná olvasni e zászlóról, — akkor mindenüvé beköszöntene a boldogság és megelégedés, — minden iparoscsalád a sz. család hű követője lenne, — akkor ama nagy hegyek, melyek köröskörül úgy szölvá elzárnak a világtól, jobbára általuk rombotatnának le, — kezök munkájával megakadályoznák vidékünk pénzének kivitelét, s a magyar iparnak utat nyitnának és dicsőséget szereznének befelé.

Még most távol vagyunk attól az időtől, de higgyétek el, hogy, ha minden iparos felfogja hivatását, s elszánt hazafiui bátorsággal küzd e zászló alatt a kitűzőt cél felé, talán már mire e zászló

kelméje elrongyolott, a várt, szebb jövő megérkezik, — s akkor az utódok ereklyeként fogják csokolni a faszlányokat, melyek atyáink kezében egy sikeres küzdelemben viseltettek el.

Ime! ily reményben és ily érzelmek között adom át e felszentelt, megáldott zászlót a keresztatyáknak, kik a mai napon magukra vállalt szép tisztséget csak úgy teljesíthetik, ha szívvel, lélekkel pártfogói lesznek az iparosoknak, azokat nemes törekvéseikben segítik, nekik az erényes vallásosságban jó példát adnak.

Ily érzelmek közt emelem imára még egyszer az egek urához karjaimat s felrebegek hozzá: Isten áld meg a tisztességes ipart! áld meg a sokat hánytatott magyar hazát, áld meg e jóra törekvő város lakosságát!

Ellenészrevételek *)

A „Közművelődés“ folyó évi 21-ik számában „Észrevételek“ czime alatt megjelent cikkre vonatkozólag néhány ellenészrevételem van.

Mindenek előtt elösmérem, hogy az „Észrevételek“ íróját a legnemesebb szándék vezérelte akkor, midőn székelyföldi falusi katolikus tanügyünk jó hírnevének érdekében sietett föllet ragadni. Csakhogy velem szemben nem volt elegendő oka síkra szállani, mert nekem nem volt szándékomban a székelyföldi katolikus falusi népiskolák jóhírnevét a virágzás magaslatáról a fagypontra lerántani és a leselkedő gonoszságnak zsákmányul oda dobni. Nem ártottam én kath. népiskolai tanügyünk jó hírnevének azért, hogy a próbavizsgák megtartásának szükségességéről irtam vala; sőt e fölött még csodálkozni sem lehet, mert daczára a tengernyi titának, mely naponta — virágzó tanügyünk érdekében — a papirosról elpárolog — mégis mindig találkozik elegendő tárgy és alkalom ez ügyről írni. Ugy gondolom, hogy falusi népiskoláink ügye a virágzás mezején inkább hasonlít a rózsához, a mely minden hónapban új bimbókat hajt, mint az aloéhoz, a mely száz esztendő alatt is csak egyszer virágzik. És ha székelyföldi népiskoláinknál a próbavizsgák megtartása a haladás mezején kinyílt rózsza, akkor nem lehet meglepő, hogy az Lövétén még csak most kezdi bimbóját hajtani. Annak pedig, hogy Lövétén a tanügyi állapotok még nem állanak a virágzás azon magaslatán, mint talán más kerületekben, annak mondom, nem az az oka, mintha én ez ügyben nem fordultam volna a népiskolai tanügyet valamint mindenhol, úgy Lövétén is fejedelmi bőkezűséggel pártoló püspök urunk ő nagyméltóságához, hanem sok más egyéb. Lövete a még június hónapjában is ősz türtökkel ég felé emelkedő vén Hungitának szomszédja s ennél fogva, Lövétén, a megélhetés nehéz hazájában az iskolába járó kis gyermekeknek is, inkább mint másutt jelentékeny részök van a mindeuapt

*) Midőn a jelen soroknak lapuánba helyet alult, egyszersmint az ügyet befejezettek nyilvánítjuk. Szerk.

kenyér és ruházat megszerzésének közremunkálásában. Lövetén való lelkészkedésem kezdetétől, 1876-ól fogva és az előtt is a folyó év február havának közepéig csak két tanító működött az iskolában, kik tanítói hivataluk mellett még a 3000 lelket számláló község kántori teendőit is végezték, pedig a mindennapi és ismétlő tanköteles gyermekek száma átlag mindig a 350 szót meg haladta. Továbbá az sem tévesztendő - soha szemelől, hogy míg egy oly községben, hol a tanügyet pártoló intelligencia segítségére számíthatunk nagy könnyűséggel lehet haladni, addig oly községben, hol csak egy ember magára hagyva küzd az egészszel szemben nagyon lassan lehet a legüdvösebb dolgokban is eredményhez jutni. Példa erre nálunk a 3-ik tanító állomás szervezése, a mely iránt sok gyűlést tartottam a hetvenes évek közepétől a folyó év kezdetéig. Sok kellemetlenséget szenvedtem, sok jegyzőkönyvet fölvettem. Más ügyekben is törekedtem mindig működni. Ha lassu léptekkel jutottam eredményhez, az nem az én bűnöm. Nem öndicsékvésből mondom ezeket, hanem azért, mert az „Észrevételek” tartalmából könnyen azt lehetne kimagyarázni, hogy én 8 év alatt Lövetén a kényelem puha párnám szenderegtem.

Föltételeztetik rólam, hogy én 8 hosszú év alatt, melyet mint lövetei plébános és iskolaszéki elnök itt leéltem, hallottam hogy más helyeken szoktak zárvizsgálatok tartatni, a melyeken esperesek is, papok is, tanult intelligens emberek is községi előljárok is, képviselők (még országosok is), stb. szoktak megjelenni. Nincs különben. Sőt mielőtt lövetei plébános és iskolaszéki elnök lettem volna, már tényilegesen részem is volt ilyen zárvizsgálatok megtartásában. Bereczk városában mint káplán-tanító nagyon szép zárvizsgát adattam tanítványaimmal, a melyen voltak esperesek is, papok is, képviselők is, (ha nem országosok is,) szülők is, előljárok is, városi tanácsosok is. Ugy szintén hivatkozhatnám, a mikóujfalvi bikszádi és zalánpataki községi iskolákra, melyeknek ottani lelkészkedésem idejében iskolaszéki elnöke voltam s melyeknél szintén fenyves eredményű zárvizsgálatoknak voltam nemcsak szemtanúja, hanem eszközlője is. És éppen az fájt nekem, hogy ezen népes községben csak a most letűnő iskolai év végén láthattam egy azokat megközelítő zárvizsgát, és ennek hatása alatt irtam megelőzőleg a „Nehány szó a próbavizsgák megtartásának szükségességéről a falusi népiskoláknál” című czikket.

Hogy Haromszék- és Csikmegyék esperesi kerületeinek falusi és városi iskoláiban a vizsgák a legnagyobb fény és ünnepélyességgel tartatnak meg, azt réges-régen tudom. S annak mint népiskolai tanügyünk fenyves exemplumának örvendek, s azt akarnám, hogy másutt is úgy legyen.

Végre még megjegyzem, hogy az a kit szerencsés sorsa mindig oly plébániákra vezetett, hol a népiskolai tanügyet a haladás és virágzás korszakában szemlélhette, nem ismerheti a kezdet nehézségeit tekintetben s tartozkodnia is kell tehát a szigor elvélő szavait a kezdet nehézségeivel küzdők fejére olvasni. Lövetén, én a kezdet

stadiumában oly buzgósággal akarok működni mint bárki; más tanügyünknek már virágzó mezején. Ugyanazért ártani nem, csak használni kívánok mindig népiskolai tanügyünknek.

Jakab Lajos
plébános.

TÁRCSA.

URNAPJÁN.

Isten s ember kenyér szinben
Hozánk leereszkedett,
Borsirében üdvünk Ura
Gyermekikez érkezett.
Aldozattal, bódolattal
Imádjuk őt szívünkbelől;
Bő kegyelme és áldása
Szálljon reánk az égből!

Éltünk sorsa lelkünk üdve
Egyedül ott van nála;
Ő lankadó törekvésünk
Bátorító záloga.
Ha bűnünk emésztő mérge
Minket tőle elszakaszt,
Töredelmes bünbánatunk
Uj reménysugárt fakaszt,

Tiszta szívvel, buzgó hittel
Imádunk most nagy szentség:
Bűnsalakját levetkezve
Lelkünk csak te érted ég.
Oh teremjen erényeket
Kebünkben váltság béréd
S vigaszt mit Golygotha ormán
Szerzett kiöntött véred!

Istennek áldott Báránya!
Ki szívünket tisztítod,
Küzködő sorsunkat szánva
Kegyelmed ránk bocsájtod:
Légy imádván s forrón áldva
Menny, föld s tenger királya.
Szemeinket majd bezárva,
Lelkünk szent színed lássa!

ZSIGMOND GÁSPAR.

Magyar Király-Hymnus.

Légy üdvözölve nálunk;
Légy üdvözölve jó királyunk!

Örömböl, buba' véled osztozunk;
Veszélybe', bajba' védni fog karunk.

*Bölcseu paranesolj : tetté lesz szavad ;
Törvényt tiporva : pusztá szó marad !*

*Allj vészbe' viharba',
Bizhatsz a magyarba' :
Leghűbb nemzeted
Él és meghal veled !*

*Allj vészbe', viharba'
Bizhatsz a magyarba' !*

*Légy üdvözölve nálunk :
Légy üdvözölve jó királyunk ! !*

(Pozsony, 1884. májns 28.)

ARDÉNYI DEZSŐ.

A z e g y e t l e n l e á n y .

— Beszély Jává Melattitól. —

*Hemsteede Leo német fordítása után.
Prokrupek Sámuel.*

XIV. Fejezet.

— Vége. —

Albert felindulva járogatott ide s tova a gyárban, mindent vizsgálva, de gondolatai távol voltak.

— „Ó többet szenvedett mint Margó — mondta a lelkész. — Frigyes, a vidám gyermek, atyám kedvence! Lehet, de miért sértett meg oly nagyon s miért halasztá oly soká a bocsánatkérését? Felindulása azonban fokról-fokra csökkent s hiába törekedett annak új tápot nyújtani. Semmi sem tartá már vissza a képzelt szégyenen kívül. Lelke csak Margó állapotával s öcsese fájdalomával foglalkozott.

„Hogy jutottam én ily helyzetbe?“ mormogá magában elhagyva a gyárt, hogy a szabadban üdítő leget szívjon. Ide s tova szaladt míg nem eszébe jutott, hogy valami dolga van a kastélyban. Feltevé fővegét, tetőtől talpig beburkolódzott s gyors léptekkel tartott azon hely felé, hol a beteg feküdt.

„Kérdősködjem felőle?“ — kérdé önmagától. — Nem találok benne semmi különösöt, a legkisebb munkással is megteszem ezt.“

Az ajtóig ment de gyorsan visszatért onnan.

— „Balgaság! nem érdemli meg.“ Ezt mondva gyorsan tovább haladt.

— „Ma el kell utaznom; meg akarom tehát tudni hogy létét s aztán vége. Többet tettem, mint a mennyi kötelességem.“ — És újból a ház felé ment.

Hogy a csengetés ne zavarja a beteget, nyitva hagyták az ajtót. Egy szolgáló lépett ki a konyhából.

— „Hogy van a beteg?“ — kérdé kimért hangon.

— „Még mindig ugyanazon állapotban uram!“

— „Fenn van Klipper kisasszony?“

— „A beteg szobájában.“

— „És atya . . .?“

— „Alszik, az egész éjjen át nem aludott.“

— „Küld le Klipper kisasszonyt.“

A eseléd felsietet a lépcsőn és csakhamat megjelent

az ápolónő, ki már messziről kiáltá: „Istennek hála, Dornburg ur! hogy eljött! Rika folytonosan ön után kérdősködött, ha csak legkisebb zajt is hallott felemelé fejét abban a reményben, hogy ön jön. Jöjjön csendesen fel, most alszik.“

Mit tegyen? Visszatérjen? Azt nem teheti. Mit mondana Klipper kisasszony! „Megyek“ — mondá határozottsággal s a szobába lépett. Az ágy mellé érve, Klipper kisasszony szerényen visszahúzódott. Midőn Margó megpillantotta nagybátyját, feléje terjeszté karjait és így szólott: „Köszönöm önnek, hogy eljött. Bocsásson meg kedves jó Nagybátyám!“

Erre Albert torkát mintegy szorulni érezé; valamit akart felelni, de nem volt elég ereje. Csak homlokát simogatá zavartan.

— „Majd jobban leszsz gyermekem“ — szólalt meg végre — „többet nem kívánok tőled.“

— „És nem haragszik?“ — kérdé a beteg leány félénken.

— „Nem, nem!“ — volt a rövid, hideg válasz.

— „És papára se?“

— „Légy nyugodtan gyermekem! Nem leendesz kénytelen apád kenyereért dolgozni.“

— „S minden el van felejtve és megbocsátva? Oh nagybácsi, ha meghalok, nem lesz senkije atyámnak, a ki érette aggódnék. Oh szánja meg szegény atyámat! Nem a pénzért, oh nem pénzért esdek most így önhöz!“

— „Kedves gyermekem! — szólit elérzékenyülve — ne izgasd fel magadat!“

„Nagybátyám!“ kiáltott fel élénken a szegény beteg — „legyen minden elfelejtve; hivat ide atyámat; öleljétek meg egymást!“

Albert nem érté ez utolsó szavakat, kimerülten rogyott a támlányra. Klipper kisasszony az ágyhoz lépve látá, hogy a beteg halálhalvány és ajkai rángatóznak.

— „Vége van!“ — kiáltá elrémülve — „hivják ide atyját!“

Albert egész magán kívül lett ijedtében; nem tudta többé mit teszen; felszakítá az ajtót és egész önfelédten kiáltott: „Frigyes, Frigyes! jer ide gyorsan.“

A szerencsétlen atya azonban nem volt a szobában, senki sem tudta hová mehetett.

* * *

Frigyes a kápolnában térdelt, szenei mozdulatlanul az ég felé valónak irányozva, kezei összekulcsolva — de csak tekintete könyörgött kegyelmért, a fájdalom elnémitá. Az ajtó kinyílt s Albert lépett be. Frigyes felnézett és felemelkedett.

— „Meghalt?“ — kérdé alig hallható hangon.

Albert tagadólag rázta fejét.

— „Még lehet remény,“ — mondá — „nyugodtan alszik.“

Ekkor a rég visszatartott fájdalom hangos zokogásban tört ki. Frigyes térdre esett és sírt, — Albert felemelte őt és a kertbe vezette.

— „Légy nyugodt Frigyes! — mondá — Isten meg fogja tartani!“

Csak most pillantott fel ez csodálkozva, megbizonyosodni arról, hogy bátyja-e az, ki így beszél hozzá.

— „Oh Albert bocsáss meg!” — kiáltott fel, s fejét bátyjának vállára hajtá, míg Dornburg karjait nyaka körül fűzé.

— „Sokat kell egymásnak megbocsátanunk édes Frigyes! hagyjuk a multat, vajha a jövőben mindent sok mindent jóvá tehetünk!”

— „Eletben marad-e Margó Albert?” — kérde az aggó apa.

— „Igen, ő élni fog. Egy leány választott el — egy másik fog bennünket egyesíteni.”

És midőn Margó csendes szunyadás után felébredett — nagybátyját atyjával ágya előtt látá állani.

— „Igy van jól?” — susogott mindkettőnek kezét megfogva és ajkához emelve.

Három héttel később a nap melegítő sugaraival hirdeté már a tavasznak közeledtét. A zeneszoba ablakánál ült Margó kényelmes széken. Még halavány volt, de szemének tüze visszatért, s bizonyítá, hogy szelleme túlhaladta a test javulását. Szép zemeivel most a fák között merengett, hol a két testvér karanfogva járkált. — E pillanatban a lelkész lépett be.

— „Hogy van Margó gyermekem!” — kérde.

— „Oh nagyon jól, tisztelendő ur! Mintha minden megszépült volna és mintha egy szép álom karjai között ringatódnám. Már elhagyhatnám ezt az unalmas széket, nemde?”

— „Türelem, gyermekem, minden megjön a maga idejére.”

— „Gyakran mondottá ezt már nekem plébános ur, úgy tetszik felelődi azt, hogy egykor ön is fiatal volt. De most már minden jobbra fordult s csak főképp önnek köszönhetjük, ezért megbocsátok.”

— „Oh gyermekem! nagyon kevés az a mit én tettem. De nagybátyja ime jön, elébe megyek.”

Dornburg fivérét egyedül hagyta és a ház felé tartott.

— „Plébános ur!” — kérde élénken — „mit vél betegünk felől?”

— „Nagyon jól haladunk” — felelé a kérdező — „arczára már a pír is vissza kezd térni, rendkívül szívós természete van. Menjünk be. De előbb beszélni akarok öccsével s aztán többre is beesülöm a friss levegő.”

— „Még egyet plébános ur! úgy hiszem, hogy azon este nagyon rosszul viseltem magam. Bolondság volt — de magamon kívül valék.”

Szívélyes kézszerítés volt a válasz. Albert a leány felé ment.

— „No Rika kisasszony! jól esett az eper?”

— „Oh nagyon jól kedves nagybácsi! az eper ezen évszakban nagyon ritkázag, de nagyon jó volt.”

— „Annál jobb. Add kezdet. Hogy engedhetem — szolt gyöngéden — e kezeckét mit sem sejtve dolgozni? Ha arra gondolok, mikép hagyhattam magam oromnál fogva vezetett, akkor ez ostobaságomért meg szeretném verni magamat.”

Margó egész lelkéből nevetett. Albert egészen másképp néz ki minc előbb; a szigorú magatartás eltűnt és ifjú éveinek barátságos kinyomata tükrözött vissza arcvonásain.

— „Nevethetsz, kis kamis! — szolt Albert gyöngéden feddő hangon — hogy lehet az embert úgy elbolondítani! Mennyire haragudtam rád és mennyi mindent mondtam utánad!”

— „Jó volt, hogy nem hallhattam kedves nagybácsi!” — A lelkész és Frigyes közeledtek.

— „Halld csak Margó! újból czivódnom kell atyáddal.”

— „De miért nagybácsi, szabad tudnom?”

— „A pavillon igen szűk lesz, a kastély terjedelme-

sebb, Klipper kisasszonnyal egészen rendbehozatom és aztán oda zárandokolunk.”

— „És a papa tán nem egyezett bele?”

— „Erről nem kérdeztem, de a mibe én bele nem egyeztem, az, hogy vissza akar menni Amsterdamba lakásába és zenetanításhoz fogni. Nemde, tulzott szerénység?”

— „Én is úgy vélem, nagybácsi!”

— „De megmutatom, hogy itt marad. Leánya ugyanis itt lesz s a kastélyba költözik, mert szerződése még nem járt le és mivel a leányok tanítása felől másképp rendelkeztem, nem marad egvéb hátra, mint szórakoztatásomra zenélni. Te visszamehetsz Amsterdámba, Frigyes!”

— „Oh nem, a papa nem fog elhagyni. Nem volna valamire ő is felhasználható?”

— „De ugyan mire?”

— „Egyelőre Frigyes ur elfoglalhatja az orgonászi állást, a mi kántorunk ugyanis rosszul játszik s Margó gyakran bosszankodott efelett.” Szolt nevetve a lelkész.

— „Nem Albert, te nagyon jó vagy” — szolt Frigyes.

— „Azt rég tudtam” — felelt Albert némi guynyal.

— „És mit fognak mondani az emberek?”

— „Mintha bizony nem beszélnének eleget. Nem tudod, hogy mindenki tudja, milyen szerepet játszott a nagyságos kisasszony? De jól van, menj csak Amsterdamba, nálad nélkül is megérfünk, nemde?”

— „Atyám nem beszél komolyan, nagybácsi! és aztán új orgonászra van szükségünk. T hátt itt marad.

— „En nem szeretnék Amsterdámba visszatérni, különösen, hogy közelg a tavasz, mely itt olyan pompás.”

— „De házgondviselőre is szükségünk van!”

— „Ezen tiszte elfoglalom én.”

— „Nem, nem! Dornburg kisasszonnyal csak ünnepeleknél szabad ezt elfogtatnia.”

— „Tehát legyen Klipper kisasszony.”

— „De vajjon elvállalja-e ő ezen tiszte?”

— „Örömes! Nagybácsi! Már régen számított arra, azért volt azon este olyan lehangolt midőn...”

— „No akkor minden rendben van. Jöjjen velünk Plébános ur ebédelni; Margónak is velünk kell tartania.”

— „Igen de addig egyet-mást el kell rendeznem.”

— „Tessék, tessék. Valaki van itt Kati?”

— „Igen Eiken ur éppen most jött s önnel kívánt szólni.”

— „Megyek, talán ötön is ebédelünk.”

Margó atyjával maradt magára.

— „Papa — kérde hizelegve — megelégedett s boldog vagy-e?”

— „Oh gyermekem!” — kiáltott átkarolva leányát — „valóság-e mindez? Ki hitte volna?”

— „Uj élet számunkra!”

— „Oh Margó aqyalom! Bárha örökké tartana ez állapot, Nemde? A mi szeretetünk még sokáig fog boldogítani?”

— „Hogy véled ezt? Ugy tetszik, hogy sokkal csendesebb vagy, pedig nagybátyám boldognak vagnak szeretne téged látni. Szólj, nemde szerencses és boldog vagy?”

Az elérzékenyült atya szavak helyett meleg átölelésben adott kifejezést tulboldog érzelmeinek.

Kisebb közlemények.

— **Vidéki levél.** Csiksomlyó 1884. június. 3. A csiksomlyói tanítóképezde tegnap fényesen tartotta meg élete 25. évének emlékünnept. Az ünnepély fényét

sikeres lefolyását előmozdította egyházmegyénk főpásztor, ki egyedül ezen ünnepegy kedvéért utazott a mostani pünkösdi ünnepekre Csik-Somlyóra, közvetlenül is saját magas személyével — de közvetve is, az által, hogy az ő szeretve tisztelt egyéniségének jelenléte nagy és díszes közönséget hozott össze.

Ő nagyméltósága május 31-én d. u. érkezett Csikba. — a Hargitán átvezető nagyterdei útnál a szépvízi szolgabíró és a megyebeli papság várta, kiknek nevében Buzás Mihály szentábrtóni esperes-plébános üdvözölte, — Csik-Szeredánál a megyei törvényhatóság küldöttsége fogadta Becze Antal alispán üdvöletével, Csik-Somlyón pedig fenyüágaktól készített diszkapu előtt a tanintézetek tanárai s tanulói várták óriási közönség közepe, — hol Imets Fülöp Jákó gymn. igazgató mondott üdvöletet a tanintézetek, ugy a közönség nevében. A megérkezés után nyomban következett tisztelgéseknél a tisztelgők egyike volt a Csik-somlyói jétkony növénylet küldöttsége, melynek részéről Adorján Imréné urhölgy, mint az egylet elnöke, díszes virágokráját nyújtott át ő excellentiájának.

De térjünk a tanítóképezde jubileumára!

A megállapított sorrend szerint pünkösöd másodnapján reggeli 9 órákor szent mise — végén Te Deummal — tartat. ta a szerzetesek templomában. Az ünnepélyes sz. misét maga ő nmlga mondotta fényes segédlet mellett, míg a chorusban a tanítóképezde ifjúsága zengett szabatosan összhangzó énekeket. Mondanom sem kell, hogy a nagy templomban annyi volt az ájtatoskodó, a mennyi csak belefért.

Isteni szolgálát után sietett a közönség a templommal szemben fekvő megyeház nagytermébe, melyet a képezde ifjusága galyakkal csinosan földiszített. A közönség — melynek jelentékeny részét a hölgyek képeztek, megtöltötte a nagytermet z ufolásig, sőt sokan künn is szorultak. Csakhamar megjelent a főpásztor is a meghívására ment küldöttség kíséretében (Éltes Elek kir. tanfelügyelő, Földes József képezdei, Boga Bálint felső népiskolai igazgató és Balog Pál szentkirályi kántortanító) — mikor is fogadására megzendült a képezdei ifjuság által énekelt „Ecce Sacetdos.“ E közben ő nmlga a számára készített emelkedettebb ülőhelyen helyet foglalván, a felolvasó asztalhoz lépett Bálint Károly c. apátkanonok egyházmegyei főtanfelügyelő, nagy hatás közt felolvasva terjedelmes megnyitó beszédét — üdvözölte abban a távolban is a képezdet alapító díszőnevű Haynald Lajos bibornok érsek ő főméltóságát, valamint a jelenlevő Főpásztort s fejtegette ékeszólóan azt, hogy csak a vallásos érületű tanítónak az egyház szemében való működése lehet áldásos eredményű a népnevelésre. Erre a képezdei ifjuság adta elő a következő éneket: A kápolna, Beckertől, — mire Földes József képezdei igazgató olvasta fel tagadhatatlanul nagy figyelemben részesült dolgozatát a csiksomlyói róm. kath. tanítóképezde 25. évi történetét. Most a főgymn. énekkar énekelte: Üdvödal Kreuzer Oratoriumából. — A sorrend szerint következett volna a volt igazgatónak — Simon Jukundiánnak üdvözlése a volt tanítványok részéről Boga Bálint által, de Simon Jukundián az ünnepélyen meg nem jelenhetvén, Boga Bálint a távolból köszöntötte

őt szép szavakkal, egyszersmint Simon alapítványképpen 100 frtot tett le az igazgató kezébe, mint a mely összeget Simon Jukundián volt tanítványai és más tisztelői közt gyűjtött. Az alapítvány kamatját jutalomkép a csiksomlyói tanítóképezde azon növendéke fogja kapni évenként, ki a zenében legszebb előhaladást tesz. Erre a képezde ifjusága énekelt még egy dalt, s reá nyomban indulót. — Az induló után fölfűtt a főpásztor — de nem indult, hanem beszélni kezdett. Kedélyesen jegyezte meg, — hogy nincs ugyan a programban, hogy ő is beszélni fog, de ha a miniszternek az országgyűlésen joga van szólanı ismételtén, a püspöknek is lehet joga programmon kívül is szólanı. Szólt pedig a tanítóképezde nagy fontosságáról, ígéretet tett ünnepélyesen, hogy ő ezen ünnepet tökéletesítésére minden kitelhetőt el fog követni, köszönetet nyilvánított a közönségnek ugy a szereplőknek egyenkint. A fölharsogott éljének között eltávozott ekkor a főpásztor és utána a közönség a fullasztóan átmelegedett teremből, miközben — ez is a programmon kívül — a gymnasium ifjusága harsogtatott egy szép indulót. A sikerült énekért ugy a gymnaziumi énektanárt Lakatos Izrárt — mint a képezdeit, Tima Déneset dícséret illeti.

Az ünnepély után következett ebéden, mely d. u. 2 órákor kezdődött 75 egyén vett részt. Ott volt a megye főispánja, alispánja, főjegyzője nagyszámu lelkész — köztük sok dignitarius — több honvédtiszt — törvénytudósok, a szent ferenczrendi szerzet sok tagja, élükön a provinciálissal László Polycarppal, ugy több tanító — bár ez bizony több is lehetett volna. — Püspök urunk ő nmlga nagy lelkesedést keltő felköszöntést mondott — ő szentségére XIII Leó pápára — továbbá ő felségekre valamint a fenséges trónörökös párra. Mikó Bálint főispán főméltósága Haynald Lajos bibornok érsekre emelt poharat — Éltes Elek tanfelügyelő pedig püspök ur ő nagyméltóságára, Boga Bálint pedig Simon Jukundiánt élteite, mindegyik kiváló ékeszólással. Bibornok érsek ő eminentiájának, ugy Simon Jukundiánnak távirati üdvözlés küldésére indítványoztatott.

— **Vidéki levél.** Mártonfalva 1884. május

25. Főtisztelendő szerkesztő ur! Azt hiszem, feltűnő főtisztelendőség előtt, hogy Mártonfalváról katolikus ünnepélyről értesitem, itt, ahol 300 év óta csak néha temetésekön vagy házszentelések alkalmával lehetett kath. papot látni, most május 25-én egy igen szép kath. ünnepély folyt le, melyről legyen szabad röviden e becses lapban megemlékezni. Ugyanis e napra volt kitűzve a kegyelmes főpásztorunk által ajándékozott harangok megáldása, a hívek epedve várták és a legnagyobb buzgalommal munkálkodtak, hogy az ünnepélyt minél fényesebbé tegyék. Végre megérkezett a várva várt nap és már 10 órákor Mártonfalvának minden rendű és rangu lakója valláskülönbség nélkül mlqos magyarzárakodı K. Horváth Ignác honvéd alezredes ur udvara felé tolt, hol a haranglábak is felállitva vannak, hol az ünnepély a szabad ég alatt folyt le. Nem hallgathatom el a hívek azon szép dícséretre méltó eljárását sem, miszerint az udvart ezen ünnepélyre, jóléhat az erdő nagyon messze van tőlük — mégis igen szépen felzöldágasták és virágkoszorukkal

felkészítették, a szertartás végzésére zöldséggyökerekből egy sá-
 tort állítottak fel és a közönség részére üdö helyekről is
 gondoskodtak. Az ünnepély 11 óra után taraczkok dur-
 rogása mellett vette kezdetét, a megáldási szertartást ngs
 és főt. Bálint Károly ker. esperes t. kanonok ura futás-
 falvi és alcsernátoni lelkészek segédkezése mellett végezte.
 A kanonok ur ö ngsának rövid megnyitó beszéde és a
 Szent Lélek segítségül hívása után Tamás Dávid alcser-
 nátoni lelkész, mint az ittani híveknek is lelkésze tartott
 szent beszédet a vallás szükséges voltáról, beszéde végén
 megköszönvén főpásztorunk ö nmlgának ezen nagylelkü
 adományát, felszólítván a híveket, hogy valahányszor e
 harangok szavára megnyilnak ajkaik imára, mindig emlé-
 kezzenek megimájokban kegyes jötevőjükről s nagy nevét
 s emlékét véssék szívökbe és érette Istent kérni soha se
 szünjenek meg. Majd mélt. Horváth Ignác urnak mondott
 köszönetet, hogy a haranglábaknak jószágán helyet adni
 és annak létrejöttét tettel és szóval előmozdítani szives
 volt, végül megdicsérte a híveket is azon kitartó buzga-
 lomért, melyet ezen ügyben tanusítottak. Ezután a ha-
 rangok megáldására előírt zsoltárok és imák elvégezetté-
 vén, a kanonok ur ö ngsa megáldá a harangokat. Áldás
 után megható szép beszédet mondott, melynek hatását a
 szemekben tüdőklő könyecseppek is féayesen igazolják,
 arany igazságokat mondott a nagyszámú, de nagy részben
 protestans publikumnak, beszédének megragadó része
 volt az, melyben a keresztényszeretet ajánlotta, mely
 mindnyájunkat testvérekké tesz. Az ünnepély 1e Deum
 és Regina coeli eléneklésével fejeztetett be. A kanonok
 ur ö ngsa az egyházi személyzettel együtt Horváth Ign-
 ácz urnak vala a vendége. A kedélyes és gazdagon ki-
 szolgáltató ebéd alatt a lelkes felkészöntők sem hiányoz-
 tak. Első poharat emel mlgos Horváth Ignác ur Lőnhart
 Ferenc püspök ur ö nmlgára. Kanonok ur Horváth Ign-
 urra stb. És végül nem csak a katolikusok, — hanem a
 protestansok részéről is azon óhaj nyilvánult, hogy ezen
 ünnepély minden évben egy a szabadban tartandó bucsu
 ünnepély által nyitassék meg, mit én azon óhajtással em-
 litek meg, vajha mielőbb Mártonfalván egy kápolna
 hirdeté Istén dicsőségét, hol az itteni zoo katolikus lelki
 vizsgálását találná! Faxit Deus!

Nyiraljai.

— **Vidéki levél.** Székely-Keresztur, 1884.
 Junius 3. Főtisztelendő Szerkesztő ur! Lelkem su-
 galija, — hogy mivel sem töltöm el méltóbban a
 pünköshti szent ünnepek utolsó napjának déleesti óráját,
 mint azzal, ha szeretve tisztelt Főpásztorunk idei bérma-
 utjának, melynek ünnepélyes kezdete kedves lapunk ez
 évi 22-ik számában jelezve volt, egy részletét néhány
 vonásban a Főtisztelendő Szerkesztőség és így az olvasó
 hívek tudomására hozom.

Ö Nagyméltósága az előre megállapított terv szerint
 a szent ünnepeket megelőző pénteken a déli gyorsvonattal
 érkezett a magyar állam vasut-vonalon Héjasfalva álló-
 másra, hol a székely-kereszturi rom. kath. egyház lelkésze
 és főgondnoka Br. Gamerra Gusztáv fogadták Ö Excellen-
 tiáját, ki azon magas szándékának már előre kifejezést

adott, hogy vidékünkön történendő átutazásának egészen
 magánjellegét óhajt kölcsönöztetni.

Említett hitközség képviselőit örömteljesen lepte meg
 a vonatból kiszálló egyházi Főméltóság viruló jó egész-
 sége, fokozta lelkisedésben vidán kedélye, kegyes
 nyájassága.

Egyfelől az öröm és mély hódolat, másfelől a főpász-
 tori kegy és jóindulat érzelmei a magas megérkezés után
 néhány röpke szóban kifejezést nyervén: Ö Nagyméltó-
 ságának a Br. főgondnok maga melle t, a lelkésznek pedig
 utjonan kinevezett megnyerő kedvességü ceremoniarisusa
 mellett kegyeskedett helyet jelölni.

Ámbár ö Nagyméltósága határozottan kifejezést adott
 azon magas kívánatának, hogy átutazása magánszínezetü
 legyen: egyfelől magas egyházi állása másfelől közked-
 vességu személyisége mégis nagy közönséget vonzott a
 helybeli r. kath. lelkészi lak elébe és annak udvarába,
 hová a menet ö Nagyméltósága főpásztori magas paran-
 csára egyenesen bevonult.

Hivatalos fogadásokaak, tisztelgéseknek a már emli-
 tett főpásztori intézkedés szerint helye nem lévén: Ö ex-
 cellentiája kipihente az ut fáradalmait és a szerény böj-
 tös ebédet, melyet a házigazda szives kőzsége igyekezett
 fűszerezni, Br. Gamerra Oszkárral és Dr. Jankovich Pál-
 lal megnövekedett kísérete társaságában költötte el.

A szives fogadás, a határtalan odaadó tisztelet, mely
 zajosan nyilatkozni nem szeret, s melynek a szemekből
 megvillanását van a ki olvasni tudja és ö Excellentiája
 köztudat szerint e kevesek közé tartozik: annyira meg-
 nyerték Ö Excellentiája magas kegyét, hogy itteni mula-
 tását egy órával volt kegyes továbbra nyújtani.

A magas főpásztori ut továbbfolytatása a haran-
 gok ércznyelvei és a hívek áldása és buzgó imái kíséreté-
 ben délután 4 órakor vette kezdetét.

Kisérije is az egek ura ö Excellentiáját főpásztori
 magas körutja minden lépten-nyomán és vezérelje vissza
 székvárosába azzal a hatvanöt évet föl se vevő viruló
 egészséggel, melyben itt gyönyörködni lelkünknek olyan
 jól esett, s melynek állandó megmaradásáért az egek
 urához könyörögni meg nem szününk soha. V.

Irodalom.

— A serdülő mindkét nembeli fiatalság és gyerme-
 kek számára jutalom- és ajándékként kiválóan ajánlható
 e címü könyv: „Virágosok or a katolikus
 gyermekertből.“ Érdekes tartalma, esinos kiál-
 litása, czélszerű képei és jelvényes kezdőbetü miatt min-
 denfelé kedves meglepetést okoz. A lapok („Irodalmi
 szemle“ „Közoktatás“ és számos más) igen kedvezően
 nyilatkoztak róla. Ára fűzve 50 kr. Elvászón kötésü 60
 kr. Diskötésü 80 kr.

— Ifj. Nagel Ortó könyvkereskedésében Budapesten
 a nemz. színház bérházában, megjelent a Magyar ál-
 talános levelez ö 14-ik füzete. Szerkeszti Kuorr Ala-
 jos, E füzet folytatását hozza a kocsipostai közlekedésnek
 Svédország, Szerbia és Törökország közt, továbbá Azsia,
 Afrika, Amerika és Ausztrália nevezetesebb helyeire.

Azután ismerteti a szerző a postai megbízások szabályait, közli a távirás szabályait, szól a távirati díjak kiszámításáról, a szavak számításáról, a külön lap-táviratokról, a díjak felvételéről a táviratok kézbesítéséről és a díjak visszafizetéséről közli a különféle díjtáblázatokat és pedig legelől a belföldi díjtáblázatot, mely Austria-Magyarország és Lichtenstein hercegség, Bosznia és Hercegovina területére érvényes, azután hozza a külföldi díjtáblázatot, azután áttér a vasuti közlekedés ismertetésére és szól a személyszállításról. Ezen tartalomdus füzet ára 30 kr. Ugyanezen szerzőnél kapható az Ö n ü g y v é d e z i n i közhasznú mű füzetekben, félkötetekben és egész kötetekben, füzve és diszkötetekben.

A napi események köréből.

— Püspök urunk ő nagyméltósága mult május hó 31-én érkezett Csik-Somlyóra, hogy a pönkösd másodnapján tartandó tanítóképzési jubilaris ünnepélyen személyesen részt vehessen. — Ő nagyméltóságát ez alkalommal Csikmegye, a kerületi papság és a tanügy férfiai kegyeletes emlékü Somlyó község élén óvatiószerű fogadtatásban részesíté. Az idevonatkozó bővebb részleteket lapunk »Kisebb közlemények» című rovatában találandja a kegyes olvasó. A somlyói jubilaris ünnepélyek után másnap jun. 3-án Alsíkon és az Olt gyönyörű völgyületén át utját Mikó-Ujfalu felé vette a lángbuzgalmu Főpásztor, hogy a szepsi miklósvári eszperesi kerületben teendő püspöki körutját megkezdhesse. A határszélen a törvényhatóság képviselőjében Tompa Miklós szepsi jar. szbíró s a mikóujfalvi egyháztanács, Bükszadon a ker. papság élén Möller apát-főesperes brassói plébános beláthatlan néptömeg élénk részvéte mellett fogadták az érkező magas vendéget. A községek mindenütt ünnepi díszben ragyogtak s taraczkok durrogása és harangok zugása jelezte a várva várt magas látogató bevonulását. Mikóujfaluban ő nagyméltóságánál tisztelegtek Pótsa József háromszékmegyei főispán, br. Ápor Gábor alispán és gróf Kálnoki Imre, ki ő nagyméltóságának köröspataki kastélyát előzékenyen fölajánlá. Ezután az egyháztanács tagjai lettek a lelkész által bemutatva. Másnap d. e. 10 óraker kezdetét vette az ünnepélyes isteni tisztelet, melynek végével a lelkész egyházi beszédet mondott a kate. egyház fenségéről, utána pedig ő nagyméltósága az eszmét a nála szokásos magasarópti szellemben folytatva áttért szent Istvánra, mint ezen egyház patronusára s meleg szavakban buzdítá a híveket patronusuknak a hitben és szeretetben való utánzására. Megbármáltatott pedig összesen 90.

— **Csődvizsgálat.** Az erdélyegyházmegyei papnövendékek sorába felvétetni kívánók számára

a felvételi vizsgálatok határnapjául f. évi július 4. és 5. napjai tűzettek ki. Midőn ezt a pályázni kívánó ifjaknak tudomására hozzuk, sietünk egyszersmind megjegyezni, hogy pályázhatnak oly 6—8 osztályt végzett ifjak, kik a jeles tudományos előhaladás mellett kifogástalan magaviseletet tanusítottak. Nemkülönbén ügyelmőkbe ajánljuk azon előnyt — melyet a védtörvény a növendékpapoknak tekintet nélkül a theologiai vagy philosophiai cursusra biztosít. A vizsgálat tárgyait képezik: a hittan, latin, és németnyelvek, ének, szavalat.

— **Egyházi kitüntetés.** Olvasóinknak legnagyobb része a napilapok után bizonyára már örömmel értesült azon legfelsőbb kitüntetéséről, melyben a magas királyi kegy az erdélyi egyházmegye egyik jeles tagját újból is részesíté, midőn király urunk ő felsége **Bálint Károly** cz. kanonok-főesperes és kézdi szentléleki plébánosnak legközelebb a Bold. Szűz Máriáról nevezett egeresi címz. apátságot díjmentesen adományozni kegyeskedett. Szívünkől gratulálunk a magas kitüntetéshez és őszintén óhajtjuk: Ad multos annos!

— **Junius 5-én,** mint püspök urunk ő nagyméltósága püspökké szenteltetésének évfordulóján a székesegyházban ünnepélyes isteni tisztelet tartatott, melyen Bart. Ferencz püspökhelyettes és nagyprópost ur ő ngsa teljes segédlettel pontificált.

— **M e g t é r é s. T. Deutsch Albert** vajdasdi kjegyző az izraelita vallásról a rom. kath vallásra tert át. Kikeresztelkedése f. hó 3-án mezt végbe a tövisi rom. kath templomban.

— **Hitélet Piskin.** Dr. Tódor József theol. tanár s lapunk főszerkesztője és dr. Veress Ferencz lycz. tanár daruvári Paulé Iván állomásfőnök és egyházi főgondnok meghívása folytán a pünkösdüi ünnepnek alkalmával is átrándultak vala a piskii szép vasuti telepre, hogy a több mint 700 at számláló, d. r. rendes lelkész és templomot még mindig nélkülöző buzgó hívek lelki szükségleteinek eleget tegyenek. A bámulatos buzgalmu »jó Pázorek» ez alkalommal sem késett a szokott helyiséget gyönyörű templommá átvárasztolni s a csinal felállított díszes oltárt saját pénzén vásárolt számos, szép, nagy gyertyával ellátni. Több munkás Paulé főnök rendelkezése folytán egész vaggon zöldágot hozza a közeli erdőből, nem kevésé járultak hozzá Isten háza felékesítéséhez. Első nap dr. Tódor, második nap pedig dr. Veress mondtak ünnepélyes sz. misét s tartottak magyar nyelven egyházi beszédet. Isteni tisztelet alatt a helyi iskolás leánykák Ulrich M. vezértanító vezetése és harmoniumkísérete mellett meglepő praecisusással énekelték a legszebb miseénekeket. A sz. ténykedések után Paulé főnök és egyházigondnok, kinek áldozatkészsége kimeríthetetlen, több kerítékü díszbéllet adott, melyre a piski-vajdahunyadi vasut megnyitása alkalmából ép ott időző Bukovinszky inspektor s Petz és Nagy vasuti ellenőrök is hivatalosak valának, s melyet talpraesett felköszöntők fűszereztek.

Kiadja: Az erdélyi r. kath. irodalmi társulat. Felelős szerkesztő Dr. TÓDOR JÓZSEF.

Szerkesztőtársak: Dr. CSERNI BÉLA. FABIAN SANDOR. GIDÓFALVY GERGELY. STRAUBERT ÖDÖN